

Ecoul Mariei, Regina Păcii

Mart – apr. 2011
Anul 27, nr. 3 - 4

Ediția originală: ECO DI MARIA REGINA DELLA PACE
Via Cremona 28 -46100 - MANTOVA - ITALIA

214

Mesajul Mariei din 25 februarie 2011

Mesajul Mariei din 25 ianuarie 2011

„Dragi copii! Și azi sunt cu voi și vă privesc, vă binecuvântează, și nu pierd speranța că această lume se va schimba în bine și că pacea va domni în inimile oamenilor. Bucuria va domni în lume pentru că voi sunteți deschiși la chemarea Mea și la Iubirea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt schimbă pe cei mulți care au spus DA. De aceea doresc să vă spun: Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea Mea”.

Sub privirea Mariei

Simt privirea Mariei asupra mea, asupra noastră, a tuturor, asupra lumii întregi. Ea ne privește, ne binecuvântează și nutrește speranța că această lume se va schimba în bine și că pacea va domni în inimile oamenilor. Privirea Sa se oprește cu plăcere asupra noastră, ne dă binecuvântarea Sa și ne transmite speranța Sa. Cuvintele Sale ne consolează, dar par să conțină ceva ne spus, ceva voalat, dacă nu chiar sigilat; e ca și cum Mama ar vorbi despre misiunea Sa încheiată.

Speranța în ce privește evoluția lumii spre bine, pacea care va domni în inimile oamenilor, bucuria care va domni în lume fiindcă suntem deschiși la chemarea Ei și la Iubirea lui Dumnezeu, totul vorbește despre triumful Împărăției și se pare că este vorba despre un triumf de acum apropiat. Toate acestea ar trebui să ne bucure pe deplin, și totuși e ceva care diminuează această bucurie; poate este acel rămas bun al Mariei care, deși voalat, pare să străbată din cuvintele Sale; poate e frica de apropierea timpului secerișului (Mt 13, 30); poate e numai tulburarea pentru noutățile care depășesc previziunile noastre și mai ales controlul nostru direct; nu știm ce va fi, dar poate nu la aceasta ar trebui să reflectăm, pentru că aceasta scapă competenței noastre și depășește știința noastră.

Ceea ce ne revine nouă și trebuie să facem, este de a manifesta public ceea ce, timp de aproape 30 de ani, am primit și am învățat de la Ea. Și Isus Și-a început lucrarea publică după același număr de ani. Această asemănare de timp este o simplă coincidență sau un semn ulterior că de acum a venit timpul revelației fiilor lui Dumnezeu (cfr Rom 8,19)? Desigur, dacă am fi fost mai atenți, mai umili, mai stăruitori, am fi putut scurta numărul zilelor rămase până la întoarcerea lui Cristos, dar acum să nu pierdem timpul cu văicăreli. Maria face o judecată pozitivă, poate mult mai bună decât merităm mulți dintre noi, dar acum să ne suflecăm mânele și să ne pregătim în grabă ca să nu fim luați prin surprindere.

Nimic altceva nu ne va gloriifica decât numai Crucea lui Isus Cristos, Domnul nostru: El e salvarea noastră viața și Învierea prin El am fost salvați și eliberați. (Gal 6.14)

„De acum timpul e aproape”, pare să ne spună întregul Mesaj și un semn ulterior pare conținut în ultimile două fraze: cea despre acțiunea Duhului Sfânt și cea care încheie Mesajul. **Duhul Sfânt schimbă pe cei mulți care au spus DA.** Printre aceștia se află, desigur, aceia care s-au deschis la chemarea Sa și la Iubirea lui Dumnezeu, adică cei care au primit-o pe Maria și L-au primit pe Isus, au primit de la Ea Mesajele și pe Fiul Iubit, Iubirea Întrupată. Duhul Sfânt va aduna DA-urile lor și le va incorpora în *Fiat*-ul Mariei "Iată roaba Domnului, fie Mie după cuvântul tău" (Lc 1, 38) și în DA-ul lui Isus, "Iată vin, Dumnezeule, să fac Voia Ta" (Ev 10, 7). Această intervenție a Duhului Sfânt nu ne amintește acea promisiune a lui Isus spre consolarea discipolilor răătăciți și triști pentru plecarea ce le-o anunțase (In 16, 1-11)? Nu e același lucru pe care Maria pare să-l facă azi cu noi? Și apoi: mulțumirea pentru că am răspuns la chemarea Ei, precedată de acel "De aceea doresc să vă spun" nu sună mai mult ca un "adio" decât ca un "la revedere"?

În orice caz, fie că Mesajele Sale de la Medjugorje vor înceta, fie că vor continua, noi toți vom fi mereu sub privirea Sa maternă binevoitoare care ne va însoți până la sfârșitul timpurilor și în veșnicie!

Pace și bucurie în Isus și Maria.

Nuccio Quattrocchi

„Dragi copii, natura se trezește și pe pomi se văd primii muguri care vor da flori și fructe minunate. Doresc ca și voi, copilașilor, să lucrați la convertirea voastră și să fiți aceia care dau mărturie cu propria viață, astfel încât exemplul vostru să fie semn și îndemn la convertire pentru alții. Eu sunt cu voi și, în fața Fiului Meu Isus, intervin pentru convertirea voastră. Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea Mea”.

A da mărturie

Dumnezeu, în Bunătatea și Înțelepciunea Sa, S-a revelat omului. Prin evenimente și cuvinte S-a revelat pe Sine Însuși și Planul Său de bunăvoință pe care l-a prestabilit din veșnicie în Cristos, în favoarea omenirii. Acest Plan constă în participarea, prin Harul Duhului Sfânt, a tuturor oamenilor la viața Divină, care sunt fii adoptivi în Fiul Său Unic (din Catehismul Bisericii Catolice, teza 6). Creați după Imaginea lui Dumnezeu, Adam și Eva au trăit în Eden în Prezența Sa, putând să dialogheze cu El. Separarea e consecința primului păcat, după ce au dat crezare lingușirii că se pot face ca El, fără El, ba chiar împotriva Lui, ascultând alt glas decât al Lui.

Păcatul strămoșesc exprimă voința omului, în mod abil gădilată de șarpe, de a face ceva fără Dumnezeu, iar consecința a fost alungarea omului din Eden: omul nu a mai putut locui împreună cu Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu renunță la Planul Său și pentru că omul nu se poate înălța la Dumnezeu, este Dumnezeu Acela Care Se face Om! Acum nu mai e omul care se face ca El, ci El, Dumnezeu, Care în Cristos, ne înalță la Sine, dacă omul primește această acțiune de har, dacă se lasă convertit de El.

La această convertire ne cheamă Maria, exprimându-și dorința ca să înflorească convertirea noastră, așa cum înfloresc mugurii care deja înmuguresc pe copaci. Această convertire va da o frumoasă floare și un minunat rod: viața lui Isus în om. Arborele Vieții, interzis omului pentru că să nu trăiască veșnic, (Gen 3,22-24) este acum Isus Care ni Se oferă *Hrană de Viață veșnică*: nu se întâmplă aceasta în Preasfânta Euharistie?

Doresc ca și voi, copilașilor, să lucrați la convertirea voastră și să fiți aceia care dau mărturie cu propria viață. Maria ne îndeamnă înainte de toate la convertire și deci la mărturie cu viață. Nu e vorba de a schimba ceva în propria viață, nu ajunge să faci câteva fapte bune, nu e suficient să corectezi unele detalii. Nu ajunge nici măcar să-ți schimbi radical viața dacă această schimbare e numai lucrarea noastră care nu lasă spațiu acțiunii Duhului Sfânt. Nu trebuie să cădem în ispita veche și să repetăm primul >

> păcat. Trebuie să lăsăm loc lui Isus, să ne lăsăm locuiți de El, pentru că această locuire dă naștere adevăratei convertirii și face sfântă viața noastră și deci dă valoare mărturiei noastre; așa putem fi **semn și îndemn la convertire pentru alții**. "Așa cum Tu, Părinte, ești în Mine și Eu în Tine, să fie și aceștia în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis... Eu în ei și Tu în Mine, ca să fim desăvârșiți în unitate și lumea să cunoască că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine (In 17,21b.23). "Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții. Așa cum Eu v-am iubit pe voi, așa să vă iubiți și voi unii pe alții", spune Isus și adaugă: "Din aceasta toți vor ști că sunteți ucenicii Mei: dacă vă veți iubi unii pe alții" (In13,34-35).

Cu siguranță e greu, dacă nu imposibil, să trăiești această iubire, dar ceea ce e imposibil pentru om, e posibil la Dumnezeu. Maria e cu noi și în fața Fiului Său Isus intervine pentru convertirea noastră; ce ne împiedică să sperăm și să încercăm să ne abandonăm Iubirii? *N.Q.*

SEMNELE TIMPURILOR

(Adevăr și minciună)

de *N. Quattocchi*

Ceea ce trăim astăzi, nu e triumful răului. Ceea ce se întâmplă în familiile noastre, în orașele noastre, în lume, nu e numai rău, nu indică triumful răului, ci mai degrabă dezvăluie **lupta dintre Bine și rău**, dintre Dumnezeu și mamona, între Adevăr și minciună. O luptă tot mai deschisă, tot mai "globală" și de aceea tot mai aproape de epilogul său, de finalul său care pentru noi creștinii nu poate avea necunoscute.

Noi știm că Împărăția lui Dumnezeu va triumfa și această certitudine ne luminează mintea și inimile, iar această credință ne permite să stăm în picioare fără teamă: << Să nu vă fie frică de cei ceucid trupul, dar nu au putere să ucidă sufletul; temeți-vă mai degrabă de cel care are putere de a face să piară în Gheena și sufletul și trupul>> ne spune Isus (Mt 10, 28) și aceste cuvinte ne îndeamnă să apelăm la toți "oamenii de bunăvoință", adică la toate persoanele a căror voință este orientată spre Adevăr, Pace, Dreptate..., pe scurt spre respectarea tuturor valorilor care stau la baza conviețuirii civile, la fundamentul binelui comun.

Adevărul nu e prerogativa personală a unui om, nici a vreunei formațiuni politice: și într-un caz și în celălalt, ar fi adevărul unei părți și deci nu ar fi Adevărul. Noi, cei care credem în Isus Cristos, trebuie să știm bine că Adevărul este El și numai El, Isus Cristos, și că în El ne putem orienta spre Adevăr, în timp ce în afara Lui, ne pierdem în adevărurile noastre mici, comode și neînsemnate. **Dar apelul meu nu se adresează numai creștinilor**, pentru că și cei care nu Îl recunosc pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, ba chiar și cei care nu cred în Dumnezeu, au în ei ceva care îi cheamă spre Adevăr și care îi face să se întrebe asupra acestuia. Amintiți-vă de dramaticul dialog dintre Isus și Pilat (In 18, 37-38) în care procuratorul roman se gâsește la un pas de adevăr, dar renunță la el din cauza scepticismului... Întrebarea sa "Ce este adevărul?" răsună și azi, și încă și azi duce la "spălarea mâinilor", la retragere în sine, la alegeri comode!

Adevărul îi interpelează pe toți, cheamă orice persoană, indiferent de rolul său în societate. Orice om, de la cel mai mic la cel mai mare, e chemat să aleagă între Adevăr și minciună; nu poate rămâne neutru sau indiferent, nu se poate limita să privească, trebuie să se implice; nu pentru a face judecăți fără a avea competența respectivă, nu pentru a-și impune propriul adevăr, ci pentru a servi Adevărul și aceasta trebuie să o facă, indiferent de orice interes sau câștig personal. Tocmai prin depășirea intereselor personale se construiește calea spre Binele comun, adică pentru binele tuturor și al fiecăruia; aceasta este o datorie pentru fiecare om și în special, pentru cine e investit cu o însărcinare publică! **Adevărul nu e un manifest**; nu poate fi numai anunțat și nici măcar nu poate să i se facă propagandă. Adevărul trebuie dorit, căutat, iubit și onorat. Adevărul nu e un steag, nici un principiu; nu e o caracteristică a vieții, ci o necesitate fundamentală pentru Viață: << Pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să dau mărturie despre Adevăr>> spune Isus (l. citată) și Sf. Iosif Moscati se face ecou într-o scrisoare din 17 oct.1922: "Iubește adevărul, arată-te așa cum ești, fără prefăcătorie și fără frică sau îngrijorare. și dacă adevărul te costă persecuții, tu acceptă-le; și dacă e chin, tu suportă-l. Iar dacă pentru adevăr ar trebui să te sacrifici tu însuși și viața ta, și atunci fii tare în jertfă".

De ce răul?

de *Francesco Cavagna*

Mulți, ba chiar foarte mulți se întreabă: **"De ce există răul în lume?"** O întrebare mai mult decât legitimă care mereu a suscitat discuții între ateii și credincioși; cum poate un Dumnezeu Bun și Atotputernic să cauzeze sau să nu împiedice suferința nedreaptă a atâtor nevinovați?

Ateii par a fi tari în raționamentele lor și adesea, pentru cine a cunoscut iubirea lui Dumnezeu nu e ușor să găsească argumente bine fondate. E adevărat că problema răului este și rămâne un mister, dar e o datorie să cauți răspunsuri la setea de dreptate și de adevăr pe care fiecare o poartă în sine.

Să facem distincție, înainte de toate, între rău și suferință. Răul e cauza, suferința este consecința. E știut că unii oameni aleg în mod deliberat să facă ce e rău, dăunându-și lor și altora. Acum, pentru a nu cădea în ispită de a împărți lumea în buni și răi, fiecare va putea să recunoască, că uneori e împins să facă alegeri negative și, din păcate, câte o dată înfăptuiește ceva de care apoi se căiește. Gândesc că e necesar să numim acest "rău" cu numele său, condamnându-l și luând distanță față de el, căci căutând justificări continue riscăm să cădem într-un relativism ce ignoră greutatea reală a fiecăreia din acțiunile noastre în fața lui Dumnezeu.

Acum suferința e mereu cauzată de rău, iar răul e cauzat de om. Dumnezeu nu a creat suferința, nu o vrea, ori tocmai aici stă cheia problemei, pentru că Dumnezeu a recon dus-o la bine, a consfințit-o, făcând din ea instrument de ispășire și de mântuire. Da, Isus Cristos a hotărât să învingă răul "din interior", l-a învins prin moartea Sa pe Cruce și prin Învierea Sa.

În multe din mediile noastre e prezent un crucifix, astfel încât pentru noi a devenit o imagine obișnuită peste care ne aruncăm privirea fără să ne atingă. Și totuși, dacă ne-am opri să reflectăm am descoperi că tocmai acea imagine a Omului Dumnezeu Care atâră pe lemnul Crucii e un răspuns elocvent la problema răului. Dar numai dacă credem ferm că El e Înviat și purtăm în viața noastră semnele acestei speranțe care este realitate! Și deci este cu adevărat mare vestirea speranței încredințată nouă, creștinilor: cine L-a întâlnit pe Cristos este tocmai acela care poate da un răspuns de lumină întrebărilor lumii. Nu e vorba de a găsi cine știe ce rațiuni filozofice asupra originii răului (răul nu are sens, nu e logic, nu e rațional), ci de a ști să privești dincolo. Acesta este pasul interior de făcut înainte de nenumărate ori, pentru că suferința ne privește mereu.

Cheia stă în noi. Suferința ne poate duce la revoltă, la acuzarea lui Dumnezeu că e nedrept, sau poate deveni un instrument de bine, a unui bine care duce dincolo de moarte.

Cheia stă în noi, totul depinde de răspunsul sufletului nostru; și totul devine clar pentru cine intră în logica lui Dumnezeu, a Iubirii gratuite gata să riște, gata să piardă totul, chiar și pe cel iubit, din dorința de a-l lăsa liber. Da, să iubești respectând libertatea celui alt... numai în Iubire se găsește răspunsul, numai cine iubește poate să înțeleagă cu adevărat.

În Atotputernicia Sa, Dumnezeu ar putea să nimicească orice rău, ar putea *constrânge* orice om să fie bun, dar Domnul continuă să permită ca fiecare om să-și aleagă în mod liber viața sau moartea. Dacă fiecare răspuns negativ are o repercursiune tristă, credem că fiecare DA spus lui Dumnezeu are o valoare inestimabilă, e ca un nou început al istoriei mântuirii!

Iubirea schimbă modul nostru de a privi. Și deci, întrebările rămân. De ce Dumnezeu nu Își folosește Atotputernicia pentru a restabili într-o clipă dreptatea în această lume? De ce se încăpățânează să ne lase liberi? Nu putem să ne mulțumim cu răspunsuri teoretice facile. Dar cine trăiește în iubire, înțelege că e drept modul de a acționa al lui Dumnezeu-Iubire Care așteaptă colaborarea liberă a oamenilor pentru a-și realiza planul de mântuire.

Toate generațiile îl vor numi Fericit!

"Sfânt imediat!" se putea citi pe pancardele din piața Sfântul Petru în ziua funeraliilor lui Ioan Paul II. *Sfânt imediat*, pentru că un astfel de om, un astfel de preot, un astfel de papă a fost cunoscut de generația noastră, a fost iubit, apreciat și admirat pentru sfințenia unei vieți care nu are nevoie de proclamații oficiale pentru a fi sfântă.

Ioan Paul II era deja sfânt în timp ce trăia încă pe pământ. Dar Dumnezeu a vrut ca nu numai generația noastră, ci *toate generațiile să-l poată numi fericit* (cf Lc 1,48). Pentru aceasta, Biserica **va celebra în următorul 1 mai beatificarea lui Karol Wojtyła** la numai șase ani de la moarte, făcând să coincidă data beatificării cu a doua duminică după Paști, intitulată a Divinei Îndurări tocmai de către pontiful polonez și în ajunul căreia s-a încheiat viața sa pământească.

A trebuit să lucreze mult comisia din Vatican pentru a examina o mulțime imensă de documente și să asculte foarte mulți martori, pentru a analiza un pontificat de aproape 27 de ani și întreaga viață a unui personaj care și-a pus amprenta pe istoria Bisericii și nu numai în secolul XX - relatează agențiile de presă. Printre altele, s-a comunicat că sicriul lui Ioan Paul II va fi mutat din Grota Vaticanului în Bazilica Sfântul Petru și adăpostit într-unul din altarele laterale.

Procedeele umane țin de birocrație, dar sunt necesare aici, pe pământ pentru a arăta ceea ce Duhul Sfânt înfăptuiește în oamenii care se încredințează într-un mod cu totul special lucrării Sale, lăsând orice egoism și orice înclinație spre sine pentru a se dăruia ca *jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu* (Rm 12,1). Dacă pentru a începe un proces de beatificare e nevoie de mărturia unui miracol ce a avut loc prin intervenția unui om, trebuie să ținem seama totdeauna că **un miracol este întreaga existență a aceluia care a acceptat în întregime însăși Crucea lui Cristos**, așa cum i se prezenta. Ioan Paul II a făcut asta. Nu a refuzat greutatea unei Biserici ce trebuia înnoită și întinerită; nu s-a temut să pună în centrul privirilor pe Sfânta Fecioară Maria și cu Ea pe femeia care colaborează la mântuire; nu s-a lăsat impresionat de cei puternici și de totalitarismele politice; nu i-a negat lui Dumnezeu suferința fizică care l-a consumat până la moarte - ca pe mielul de Paști - unit cu Cristosul său...

Toate generațiile îl vor numi fericit, pentru că mari lucruri a făcut în el Cel Atotputernic. Aceasta a făcut Domnul în Ioan-Paul II. Lucruri mari. Nu e nevoie de cuvinte în plus. Cuvintele în plus sunt inutile. Se vor spune multe... În rugăciune, însă, ne vom putea uni intim cu Papa care a scris pagini importante în istoria noastră, chiar și cea personală. Să ne rugăm ca să obținem pentru fiecare dintre noi aceeași hotărâre în împlinirea Voinței lui Dumnezeu, așa cum ni se prezintă în fiecare zi, cu ascultare umilă și cu generozitate. Vom fi atunci fericiti ca el, pentru că Cel Atotputernic va ști să facă lucruri mari în noi, dacă ne dăruim Lui. **S.C.**

Contemplativi în plină lume

Viața frenetică, ritmurile pe care societatea ni le impune, lucrurile pe care le avem de făcut și la care ne gândim, ne ocupă adesea nu numai zilele, ci și dialogul dintre oameni. Am vrea să avem mai mult timp pentru noi și pentru propriile afecțiuni, pentru interesele noastre sau pentru un contact mai strâns cu creația... Dar creștinul are o exigență în plus față de alții: să aibă timpul necesar pentru a cultiva un contact viu cu Domnul prin timp de rugăciune care să-i garanteze dialogul cu Izvorul binelui său. De la aceasta nu se poate eschiva pentru că raportul just cu propria viață spirituală este condiția esențială pentru a trăi orice situație cu seninătate, pornind de la optica justă, cea a lui Dumnezeu.

Dar cum să facem în mod concret? E drept și rațional să ne întrebăm, având în vedere că în afara "agenților externi" care ne asaltează în timpul nostru, sunt și "inamici" interiori - distracția, lenea, superficialitatea... - care ne atrag atenția și ne distrag de la intenția noastră.

Un minunat text de **Jean Lafrance - Să învățăm să ne rugăm cu Sfânta Elisabeta a Preasfintei Treimi** - ne poate ajuta să înțelegem ce să facem pentru a reuși să trăim în **reculegere interioară** continuă și să rămânem uniți în mod constant cu Dumnezeu chiar și când suntem ocupați cu altceva. Să parcurgem împreună câteva fragmente.

O mișcare ce ne merge la inimă

"Este o mișcare interioară în spiritualitatea Elisabetei, călugăriță carmelitană de la începutul sec. XX, care face sufletele să adere desăvârșit la Dumnezeu; e o mișcare de întoarcere în centrul sinelui. E nevoie să coborâm în adâncul propriei inimi și să ne reculegem... Scrie Elisabeta: "Trebuie să realizăm unitatea propriei ființe prin tăcere interioară, să ne adunăm toate puterile pentru a le folosi numai în exercitarea iubirii și să avem acel ochi simplu care permite luminii lui Dumnezeu să ne iradieze. Un suflet care discută cu *eul* propriu, care se ocupă de propria sensibilitate, care urmărește un gând inutil sau o dorință oarecare, acel suflet își risipește puterile... Cât de indispensabilă este această frumoasă unitate a sufletului care dorește să trăiască aici, jos, viața fericită, adică a ființelor simple, a spiritelor!"

Vehiculele călătoriei interioare

Cum să ajungem la o asemenea concentrare când datoria statutului nostru ne obligă să fim împrăștiați, să facem față multor probleme și situații concrete diferite; și cum să înfăptuim unitatea în mijlocul tuturor celor care, în viața cotidiană, o combat sau ne fac să trăim la suprafața ființei noastre? Spunem imediat că viața contemplativă poate fi trăită și în mijlocul lumii... Dar sunt mijloace de care nu ne putem lipsi dacă dorim să trăim în intimitate cu Dumnezeu, în centrul inimii noastre.

"Concentrarea" în sensul înțeles de sora Elisabeta este unul din mijloacele indispensabile pentru unirea cu Dumnezeu. Asta nu presupune să te retragi neapărat în fundul unei chilii sau să vorbești cât mai puțin posibil: este de fapt o atitudine fundamentală prin care inima omului găsește de acum odihnă numai în Dumnezeu, deoarece rumoarea externă și cea internă provocată de sensibilitate, nu mai ajung să-l sustragă pe om de la această unitate a ființei sale cu Dumnezeu. Așa e posibil să vezi oameni care au contacte numeroase cu frații lor și care duc la bun sfârșit multe sarcini, dar rămân mereu întorși spre Dumnezeu, iar acțiunea lor este atât de purificată încât nu-i distrage de loc de la Dumnezeu. Acești oameni cunosc valoarea tăcerii exterioare, pentru că e condiția tăcerii interioare. <<Nu este vorba despre o separare externă de lucrurile exterioare, ci de o singurătată a spiritului>> scrie carmelitana. Trebuie evitată opoziția dintre exterior și interior. Contemporanii noștri sunt destul de circumspecți față de expresia 'viață interioară', și au dreptate, pentru că aceasta este adesea sinonimă cu fuga și de aceea este preferabil să vorbim despre 'viață spirituală'.

Tăcerea care purifică iubirea

Această tăcere interioară trebuie să se extindă la ființa întreagă, ea privește înainte de toate, spiritul, în sensul că reduce la tăcere gândurile inutile, raționamentele subtile care slăbesc voința și usucă iubirea. Ea calmează imaginația atenuând emoțiile, tristețile și rumoarea deșartă a gândurilor; purifică memoria impunând tăcere trecutului cu regretele și amărăciunile sale... Tăcere în chinurile inimii, în durerile sufletului, tăcere în abandonare. Omul care se stabilește în această tăcere interioară se uită pe sine, nu se lamentează, nu se consolează, e distanțat de sine însuși (...).

Așadar 'mișcarea de concentrare' este decisivă pentru rugăciune pentru că stabilește sufletul în intimitate cu Dumnezeu, simplificându-l într-atât încât acesta tace și când se roagă. Într-un singur act care de multe ori nu are nevoie de cuvinte, el adoră, se oferă lui Dumnezeu și se odihnește în El. E tăcerea veșniciei..."

Redacția

O coroană de douăsprezece Stele

Adevărata pace este o valoare care se cucerește, nu cu luptă, ci cu rugăciune. E un dar al Iubirii lui Dumnezeu și din Inima Sa sosește direct la om. Prin diferite inițiative, Comunitatea Regina Păcii (o asociație poloneză născută de câțiva ani) se străduiește să creeze un lanț

de inimi care să îmbrățișeze tot Pământul prin rugăciuni de Adorație spre a aduce pacea în toată lumea. În acest sens a fost creat la Ierusalim un centru de rugăciune care trece peste orice fel de dezbinare religioasă. **Și tocmai aici**, la Ierusalim, în același spirit, s-a născut ideea formării a **douăsprezece locuri de rugăciune** (de Adorație Perpetuă) cu intenția pentru pace în toată lumea. **Douăsprezece, precum stelele din coroana Preasfintei Fecioare...**

Mai înainte s-a născut un alt centru în Afganistan: în urma cuvintelor Papei Ioan-Paul II care zicea: „*Asia este sarcina noastră comună pentru mileniul trei*”, am primit cu mare bucurie și interes invitația mitropolitului Arhidiecezei Preasfânta Maria din Astana, care a deschis cu mare ospitalitate poarta curiei episcopale precum și inima sa sacerdotală. Lăsăm Proviidența Divine sarcina de a hotărî care vor fi celelalte locuri care vor face parte din **Coroană**, punându-ne în ascultare vigilentă ca să aflăm ce dorește Domnul de la noi.

Primul loc este deja Ierusalimul, unde a fost oferit întreg ansamblul altarului – așa numitul Triptic – (despre care s-a scris în Ecoul nr 204). **Al doilea loc este Oziornoje, Micul Medjugorje Asiatic**, unde se desfășoară Anul Marian anunțat la 12 sept. 2010.

Și acum vine rândul... pentru Medjugorje! Da, Medjugorje, pentru că tocmai **aici**, în ziua **celeia a 25-a aniversări a Aparițiilor**, în timpul adorației de la Oaza Păcii, Duhul Sfânt a inspirat fondatorului Asociației **ideea Adorației Perpetue pentru pace în toată lumea**: iar ocazia pare sugerată de Cerul însuși: a treizecea aniversare a Prezenței Mariei printre noi!

În dorința de a-L onora și de a-L mulțumi lui Dumnezeu Tatăl în mod concret și vizibil pentru această prezență, și pentru a rămâne un semn din partea noastră, vom face să fie forjat un ostensoriu al **Doamnei îmbrăcate în ... ambră și diamante, Doamna Ierusalimului, Regina Păcii...** Dorim ca acesta să fie un dar din partea pelerinilor din toată lumea, nu numai a celor polonezi, căci Maria a venit pentru toți!

Cu siguranță, diferitele structuri ce compun Parohia din Medjugorje vor fi extinse și viitorul ne va arăta care va fi locul cel mai potrivit în care să se expună în mod permanent ostensorul. Deocamdată ne bucurăm de disponibilitatea preoților franciscani de a primi Voto-ul și, parafrazând cuvintele lui Avram, avem încredere că „**Dumnezeu Însuși va prevedea locul**” (Fac 22,8). Așa cum s-a întâmplat la timpul său cu Tripticul din Ierusalim, cerem tuturor să se roage pentru ca această lucrare să poată fi dusă la Medjugorje și apoi în alte locuri, nu numai opera materială (deși este foarte frumoasă), ci mai ales rugăciunea unui număr cât mai mare de persoane.

Lucrarea Coroanei va avea ca element principal un **ostensor identic cu cel care se află la Ierusalim**. Pentru fiecare loc în care va fi destinat, se propune să se ia în considerare câteva elemente caracteristice pentru locul respectiv. În cazul Oziornoje este o plasă cu pești, pentru Medjugorje nu s-a hotărât încă. Toate persoanele legate de Medjugorje sunt invitate să se unească pentru construirea acestei opere în mod spiritual, prin rugăciune, și în mod material trimițând o ofertă proprie în contul Asociației:

Comunitatea Regina della Pace ul. Kaszubska 6 lok I,

26-600 Radom. Pentru Euro: PL53 9115 0002 0010

0006 4060 0002 SWIFT CODE: POLUPLPR

Pentru informații WWW.tryptykjerzozolimski.pl Tuturor

le spunem din inimă: Dumnezeu să vă răsplătească!

Ewa Juras (responsabila Ecoului din Polonia)

Maria naște un popor nou

Așa cum știm cu toții, în acest an va avea loc a treizecea aniversare a Aparițiilor Reginei Păcii la Medjugorje. În acest timp îndelungat, Domnul ne-a dat-o pe Mama Sa pentru a trăi cu Ea și prin Ea, un raport nou și viu cu Dumnezeu Treime. Nu vom fi niciodată suficient de recunoscători și de conștienți de darul de a fi regenerați în credință de o Mamă care este desăvârșită și integră prin har și din natură. Prin această perfecțiune, se scurge toată Atotputernicia lui Dumnezeu capabilă să ne facă să trecem de la moarte la viață.

Evenimentul care îți schimbă viața - Orice eveniment de la Medjugorje, dacă e primit cu sinceritatea inimii și a minții, duce la o schimbare radicală, căci a o primi pe Maria în propria inimă înseamnă a primi și Viața lui Dumnezeu care pulsează în propriul spirit. Într-adevăr, experiența multor persoane care la Medjugorje au renăscut spiritual, dă mărturie că omul se naște cu adevărat când Îl simte pe Dumnezeu, când experimentează Iubirea Sa infinită.

Acțiunea Spiritului Sfânt - Cu ocazia acestei aniversări, ni se oferă posibilitatea de a avea o privire mai profundă asupra acțiunii Spiritului Sfânt în acest timp. În realitate, ceea ce naște prin Preasfânta Fecioară Maria este un popor nou pe care profețiile biblice îl numesc “micul rest”, așa cum se exprimă profetul Sofonia: “Voi face să rămână în mijlocul tău, Israele, **un popor umil și sărac; se va încrede în Numele Domnului restul lui Israel**. Nu vor mai comite nedreptăți și nu vor prolifera minciuni; nu se vor mai găsi în gura lor cuvinte frauduloase. Vor putea să pască și să se odihnească fără ca cineva să-i hărțuiască” (Sof 3,12). După cum spune profetul, cine se încrede cu adevărat în Numele Domnului este cel care are o credință vie. Restul e o credință falsă bine camuflată sub un devoționalism subtil compus din practici de pietate lipsite de spirit. Preasfânta Fecioară știe că tocmai acesta este riscul pentru noi, creștinii. Într-adevăr, prin **Mesajul dat Mirjanei la 2 februarie 2011**, Sfânta Fecioară ne pune în gardă față de o asemenea atitudine: “...buzele voastre pronunță cuvinte fără număr, dar spiritul vostru nu simte nimic”.

De obicei, cine are spiritul gol, simte nevoia să-și înmulțească cuvintele la rugăciune, ca și cum ar fi o tentativă de a-L forța pe Dumnezeu în rugăciune. În schimb, cine în propriul spirit percepe Viața lui Dumnezeu, caută tot mai mult liniștea pentru a culege acea Viață și a o trăi în plenitudine.

Ce înseamnă să te rogi - Regina Păcii nu a venit spre a-i conduce pe fiii Săi într-un sistem de rugăciune, ci pentru a pregăti un popor de răscumpărați care “cunosc și iubesc” pe Adevăratul Dumnezeu. Un popor gata să-L aleagă pe Dumnezeu mai presus de toate, spălându-și veșmintele în sângele Mielului. Dacă vrem să fim membre vii ale poporului cel nou, trebuie să învățăm să ne rugăm Duhului Sfânt ca să ne ajute să recunoaștem orice formă de minciună care încolțește în sufletul nostru. A ne ruga pentru asta, înseamnă să fim gata să trecem prin cruzetul încercării. Din lectura biblică știm că atunci când Dumnezeu vrea să înnoiască un popor sau un suflet, îl pune la încercare. Îl dezlipește de tot. Îi ia totul! În această nuditate Dumnezeu permite să se prăbușească orice siguranță falsă, dar și orice credință falsă, construită pe forme de religiozitate.

O imagine falsă despre Dumnezeu - Maria este Neprihănită care vrea să ne poarte spre o curățire profundă la toate nivelele, începând de la raportul nostru cu Dumnezeu și deci de la imaginea greșită pe care ne-am făcut-o despre El. Tot în mesajul dat Mirjanei, Preacurata ne deschide ochii asupra unei atitudini pe care adesea o avem față de Dumnezeu: “**Rătăcind prin întuneric, vi-L imaginați chiar și pe Însuși Dumnezeu după modul vostru de gândire și nu așa cum e cu adevărat în Iubirea Sa**”. Aceasta ne face să adorăm imaginea lui Dumnezeu pe care ne-am construit-o și să o substituim imaginii Dumnezeului Celui Viu. Este o idolatrie subtilă pe care toți profeții au denunțat-o. Trebuie, în schimb, să avem curajul să uităm în spiritul nostru o astfel de idolatrie și să redescoperim adevărata Față a lui Dumnezeu prin Crucea lui Cristos. Atâta timp cât omul adoră imaginea lui Dumnezeu pe care și-a creat-o în spiritul său, nu va “experimenta” nimic altceva decât golul, iar Dumnezeu va fi pentru el veșnicul *aflat departe*.

Să transformăm crucile în înviere - Când rătăcim în întuneric înlăuntrul nostru? Atunci când lipsește credința, înțelegem ca raport viu și plin de încredere cu Dumnezeu. În cazul în care, ca suflute, am oferit viața noastră lui Dumnezeu prin Maria dându-i totul, atunci încercările pe care Dumnezeu le va permite vor fi în funcție de renașterea ca noi creaturi. Prin oferta mea, sinceră și necondiționată, Dumnezeu ia în mână situațiile, problemele, trecerile în credință și mă conduce în odihna Sa; care nu e absență a suferinței, dar e acea capacitate de a transforma orice cruce în Înviere. Pe Cruce, chiar și când suferă, Isus se odihnește în Iubirea Tatălui și în acea odihnă, transformă prostia în înțelepciune, slăbiciunea în tărie. Cristos a vrut ca această experiență să fie accesibilă fiecărui om, de aceea este important să încredințăm viața noastră prin Maria, pentru ca să nu trăim numai în teorie, ci în adevăr.

Un popor reînnoit - Gândesc că fiecare dintre voi vrea să trăiască o înnoire interioară, o renaștere în profunzime pentru ca să poată alerga ca Sfântul Paul spre țintă, spre Iubirea infinită a lui Dumnezeu și să cufunde în acea Iubire toată omenirea pentru ca să se salveze și să devină poporul lui Dumnezeu care domnește cu Cristos în tot universul. Totuși țelul pentru sfântul Paul nu era o idee și cu atât mai puțin un ideal, ci întâlnirea vie cu Dumnezeu Cel viu.

Antonio Gacioppo

Care este locul meu?

Pregătirile sunt în toi. Medjugorje se grăbește să sărbătorească un eveniment important: a treizecea aniversare a aparițiilor. O mulțime de ani, dacă ne gândim la durata aparițiilor mariane din secolele trecute. Așadar, un eveniment fără precedent, care îi implică pe toți cei care vor trebui să primească, în propriile structuri, enormul aflux de pelerini prevăzuți, și pe aceia care, din toate părțile, lumii își plănuiesc călătoria, și poate că, deja, încep să plece.

Va fi „inghesuală” la Medjugorje. Dar dacă fiecare dintre noi va fi răspunzător de propriul comportament și va trata acel loc binecuvântat ca pe un mare sanctuar sub cerul liber, fără să facă deosebire între diferitele locuri și angajându-se să respecte sacralitatea harului prezent la Medjugorje, oriunde s-ar afla, atmosfera va putea fi mai recaleasă, mai puțin gălăgioasă și împrăștiată. Și va fi un bine pentru toți.

Este fundamental, nu accesoriu. Pentru că glasul lui Dumnezeu se ascultă în tăcere. Pentru că rugăciunea este un murmur al sufletului. Deoarece cufundarea în inima Mariei este o mișcare intimă, discretă și nu se poate produce dacă ne trăim pelerinajul alergând dintr-un loc într-altul, și dacă, în loc să tăcem ca să putem asculta mai bine, continuăm să umplem văzduhul cu discuțiile și flecărelile noastre. Și, adeseori, cu frivolitate.

Este un mare dar să poți trăi acest timp de har cu Maria, care a rezervat deja, pentru cine va merge la Medjugorje, un loc pregătit special pentru el. Ca la un banchet, când, în așteptarea invitaților, se așează pe masă, în dreptul tacâmului, cartonașul cu numele oaspeților ... **„Care este locul meu?”**, va trebui să. O întrebăm imediat ce ajungem la Ea. Și apoi, să rămânem tăcuți, pentru a înțelege, lăuntric, răspunsul.

Care este locul meu în planul Tău, Marie? De ce mă chemi aici, ce gânduri ai pentru mine? Acestea sunt întrebările pe care trebuie să le aducem în bagaj la Medjugorje. **Nu mergem acolo pentru a asista la ceva ce se întâmplă în exterior.** Nu mergem acolo pentru a face ceva sau pentru a ne entuziasma fiindcă în locul acela ne simțim bine. Nu mergem acolo nici măcar pentru că ni se servesc favoruri din partea lui Dumnezeu, sau haruri care rezolvă problemele pe care le-am adus de acasă. Mergem la Medjugorje pentru a identifica locul nostru în planul lui Dumnezeu: „*Dragi copii, vă invit să vă deschideți lui Dumnezeu prin rugăciune: ...fiecare dintre voi este important în planul Meu de mântuire...rugăți-vă și faceți ceea ce vă inspiră Duhul Sfânt*” (Mes. 25 mai 1993) „...*Voi uitați, dragi copii, că sunteți importanți cu toții...vă implor: începeți să vă schimbați voi înșivă prin rugăciune și vă va fi clar ce trebuie să faceți*” (Mes. 24 aprilie 1986) **Sunt cuvinte foarte elocvente ale Mamei** care ne-a invitat la Medjugorje. Așadar, singurul lucru pe care trebuie, într-adevăr, să-l facem, odată ajunși la Ea, este să ne rugăm Duhului Sfânt, care ne va comunica însărcinarea pe care Cerul a atribuit-o fiecăruia dintre noi, așa cum s-a întâmplat la Nazaret, când Maria a ascultat cuvintele Îngerului care îi vestea misiunea Sa.

Nu numai ceilalți „au de făcut Istoria”. Fiecare om este creat de Dumnezeu ca să fie un protagonist original al faptelor și situațiilor care au incidență asupra vieții tuturor și rămân ca o amprentă în timpul care trece și se face istorie, care se face viață trăită în beneficiul fiecărei generații. Nu numai ceilalți trebuie să devină sfinți. Este un destin comun; este o chemare scrisă în botezul nostru. Pentru că sfințenia nu este opțională, de luat sau de lăsat; sfințenia este condiția esențială pentru a intra în Paradis! Și atunci, nu este bine să irosim harul pe care ni-l oferă Medjugorje, și care ne ajută să înțelegem calea care duce la sfințenia noastră personală. Să ne pregătim cu grijă călătoria; nu numai valizele, nu numai întâlnirile și programul pelerinajului, ci, mai ales, inimile, ca să fie gata să înțeleagă ce vrea Domnul de la noi și să răspundem cu Maria: „*Iată-mă, fie mie după cuvântul Tău*”.

Cristale, în fața Ta

Să fim în fața Ta, Doamne, ca niște cristale, încă întunecate de umbra vinovăției, lăsându-ne purificate în gânduri și așteptări, în dorințe și planuri, în temeri și incertitudini, în neîncredere, dar și în dorința de credință și de iubire. Îngăduie, Doamne, ca prezența Ta să străpungă straturile îngroșate ale omului nostru vechi, pentru a înfrânge îndărătnicia și mândria ce sunt ca un ecran în fața harului, care adeseori „ricoșează” în noi.

Să fim în fața Ta, Doamne, pentru a consimți ca puterea iubirii Tale și razele căldurii Tale să topească gheața răzvrătirii noastre, a defensivelor și a opozițiilor noastre, pentru a-Ți face loc și a Te lăsa să îndrepti temeliele existenței noastre.

Să fim în fața Ta, Doamne, nemișcați în adorație, eliberați de orice zgură a umanității rănite, a umanității bolnave. Numai așa vom fi în stare să reflectăm lumina Ta, departe, ca niște faruri puse pe vârful unui munte. Muntele credinței și al fidelității, siguri că în nemișcarea noastră oferită Ție, deschiși la acțiunea Ta, vom putea fi apostoli eficienți, vestitori ai Împărăției Tale, instrumente de convertire pentru cei îndepărtați și mângâiere pentru cei apropiați.

Să fim în fața Ta, Doamne, cu inimă de miei pentru a alunga lupii eficientismelor noastre, a nevoii noastre de a ne pune în locul Tău, pentru că, în fond, nu credem că Tu faci ca totul să se miște, dacă Te lăsăm să o faci. Ca niște cristale, nemișcate în fața Ta, pentru a reflecta Atotputernicia Ta și gloria Ta. Numai așa vom putea atinge hotarele extreme ale universului, care așteaptă să vadă Chipul Tău mântuitor.

Treci, Doamne, prin noi, prin membrele noastre dăruite, prin viața noastră oferită. Folosește-ne, Doamne, pe noi, fără noi...ce paradox! Dar tocmai aceasta este nebunia unei cruci care mântuiește întotdeauna: inutilitate aparentă, nebunie pentru oameni, faliment în ochii noștri și, în același timp, misterioasă operă a lui Dumnezeu, care se degajă la infinit.

Ține-ne nemișcați înaintea Ta, Doamne, ascultători și liniștiți, pentru ca Tu să ne purifici și să ne folosești ca pe niște cristale, apostoli în contemplarea acțiunii Tale, în lumea care Te așteaptă. Amin.

O dorință, o propunere, o promisiune

Se strecoară în viața ta când, poate, te aștepti cel mai puțin, ca o sămânță care, căzând în pământul arat, își începe procesul tainic de germinare. Este sămânța dorinței după o viață mai adevărată și mai curată, după o viață care să nu fie supusă numai legilor riguroase ale precarității, ci să fie liberă să ia direct din Cer apa care să-i potolească setea, hrana care să-i potolească foamea, aerul care s-o facă să respire: „Nu vă conformați lumii acesteia, ci schimbați-vă prin reînnoirea minții, ca să înțelegeți care este voința lui Dumnezeu, ce este bun, ce este plăcut, ce este desăvârșit” (Rm 12,2).

Intră în gândurile tale și le fecundează, făcându-te să-ți imaginezi că este posibilă o călătorie spre acel pământ vizitat de milioane de persoane în ani pușini, și care, fără greș, a produs întotdeauna pace, seninătate, voință de bine. Este dorința unei întâlniri cu Acela care ne poate întări în iubire, făcându-ne să ne simțim fii doriți și așteptați. **Propunerea** vine, mai devreme sau mai târziu, ca o ploaie asupra seminței cuibărite în brazdă, și o face să încolțească. Dorința se înfiripă și se transformă într-o adevărată și frumoasă invitație: „*Vino să Mă întâlnești la Medjugorje, vino la Mine!*”

Cum își croiește drum în noi această propunere este un secret cunoscut fiecăruia, dar ceea ce contează cu adevărat este dacă invitația e primită cu seriozitate...

Ne înscriem în pelerinaj, iar Medjugorje devine o etapă de acum hotărâtă, o întâlnire care ne lasă să ne imaginăm multe, deoarece sunt numeroase și admirabile relatările celor ce ne-au precedat, dar, mai ales, pentru că în suflet începe să se creeze o așteptare plină de nerăbdare, pe care nu reușim nici măcar să o definim, fiindcă este doar rodul spiritului care, lăuntric, ne împinge s-o pornim la drum. Sămânța a atins de acum straturile cele mai adânci ale ființei noastre, și-a fixat rădăcinile în acestea și este gata să răsară...

Odată ajunși la Medjugorje, începe să încolțească pe neașteptate și se transformă, ca prin minune, într-o autentică promisiune. **Promisiune** de pace și de iertare.

Promisiune de adevăr și de dreptate. Promisiune de vindecare. Promisiune care se traduce, repede, în viață, pentru pelerinul care știe să-și deschidă mâinile și să primească ceea ce Regina Păcii a decis să-i dăruiască pentru ca viața sa să fie cu totul transformată: „...nu sunteți conștienți de marea iubire cu care vă iubește Dumnezeu: de aceea Îmi permite să fiu cu voi, ca să vă învăț și să vă ajut să găsiți calea păcii...lăsați totul și dedicați timp lui Dumnezeu, iar Dumnezeu vă va răsplăti și vă va binecuvânta.

Nu uitați că viața voastră trece ca o floricea de primăvară, care azi este minunată, iar mâine nu mai e nici urmă de ea. De aceea, rugați-vă în așa fel, încât rugăciunea voastră și abandonarea voastră să devină un indicator de cale. Astfel, mărturia voastră nu va fi o valoare pentru voi doar în prezent, ci pentru întreaga veșnicie.” (Mes. 25 martie 1988)

„Cu ce este asemănătoare împărăția lui Dumnezeu și cu ce o voi compara? Este asemănătoare cu un grăunte de muștar pe care un om îl ia și îl seamănă în grădina lui; acesta crește și devine copac, iar păsările cerului își fac cuiburi între ramurile lui” (Lc 13, 18-19)... **Aceasta o face harul.** Dar depinde de noi să devenim un copac puternic în voință și în credință, unde mulți alții vor putea afla adăpost și hrană. Depinde numai de noi și de „da”-ul nostru.

POSTUL

un remediu sigur pentru spirit

Vorbe, vorbe, vorbe. Adesea, flecăreli superficiale și lipsite de conținut. Aceasta îi face pe oameni să se simtă mari într-o societate care pune accentul pe aparență, pe afirmarea personală și pe a fi învingător cu orice preț.

Discursurilor ostentative și bine articulate, care tind să ne satisfacă vanitatea și orgoliul, Sfânta Fecioară le contrapune, însă, la Medjugorje, o cale foarte diferită: postul. Post de la excesul de cuvinte prin tăcere; post de la autosuficiență, printr-o rugăciune care să ne pună în relația justă de dependență față de Dumnezeu și de harul Său; post de la mâncare pentru a ne purifica acele excese pe care, adesea, pasiunile ne împing să le alegem pentru a umple senzația de gol și de inutilitate care plutește în jur.

În acest scop, de ani de zile deja, **se organizează la Medjugorje o săptămână de post, tăcere și rugăciune**, pentru a ajuta persoanele să intre în ele însele și să regăsească un spațiu adaptat pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, un spațiu rearanjat, armonios și, mai ales, tăcut, în care Cuvântul întrupat să-i poată transmite sufletului mesajul Său de mântuire și de pace.

„Împărăția lui Dumnezeu se stabilește într-o inimă care știe să trăiască ascunsă”, spune Anna Fasano, organizatoarea săptămânii de post la Medjugorje pentru italieni. „Numai cine e în stare să tacă poate mărturisi prezența vie a lui Isus în propria sa viață, așa cum a făcut Maria, fără mari proclamații, fără mult zgomot. De aceea consider că întâlnirea la Medjugorje care ne permite să experimentăm împreună darul postului, ne ajută să reluăm contactul cu sinele nostru profund și să rămânem acolo ca adoratori ai Cuvântului în Duh și adevăr.”

„**Dragi copii, postiiți și rugați-vă cu inima!**”, invita Maria la Medjugorje (20 sept. 1984), iar în acești ani a repetat-o de multe alte

ori. Dar noi suntem slabi și inconstanți. La început, mulți au manifestat un mare elan, dar pe urmă, după cum se știe, entuziasmul slăbește, iar bunele intenții sunt abandonate. Iată de ce inițiativa, condusă acum de Fratele Danko Perutina, are ca scop să creeze o atmosferă de comuniune între participanți, astfel încât fiecare să poată fi un exemplu și un stimulent pentru celălalt. Împărtășind aceeași angajare, își transmit reciproc puterea voinței pentru a înfrunta strădania renunțării și a trăi cu coerență această alegere de a posti.

„Maria ne cere să trăim adeziunea noastră la mesajele Sale, prin fapte, nu prin vorbe”, continuă Anna Fasano, „dacă, după treizeci de ani, Medjugorje începe să constituie un subiect pentru mass media (deși există mereu riscul de a banaliza adevăratul sens al aparițiilor), mărturia cea mai demnă de luat în seamă vor fi persoanele capabile să se roage în tăcere și să ducă o viață sobră, astfel încât să facă vizibilă Vestea Bună”.

Cu privire la aceasta, Părintele Slavko, care inițiasse acest gen de seminarii, comenta: „Maria ne invită să ne rugăm și să postim cu iubire. Iubirea față de Dumnezeu și de oameni este unica motivație adevărată a rugăciunii și a postului. Din punct de vedere biblic, nici o altă motivație nu este satisfăcătoare...”

Din iubire și cu iubire, așadar, între 1 și 5 mai va avea loc întâlnirea cu titlul: „*Sufletul meu suspină și tânjește de dor după lăcașurile Tale, căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte*” (Psalm 83). Un titlu și, totodată, o invocație, care exprimă profunda dorință de a aparține lui Dumnezeu pentru totdeauna, preferând casa Sa altor mii de refugii pe care ni le propune lumea.

O săptămână în curțile Sale pentru a descoperi puterea postului, cufundat în tăcere și ritmat de rugăciune, înseamnă a trăi chiar astăzi, pe pământ, dimensiunea veșniciei. Info: Anna Fasano

e-mail: loveuniversal@libero.it

POSTUL PAȘTELUI

ca să ne cunoaștem pe noi înșine cu adevărat

Dacă la Medjugorje invitația la post este constantă (săptămânală), de către Biserică ea este prevăzută și recomandată în special în timpul Postului Paștelui, o perioadă puternică, în special pentru sufletul nostru, care, postind, are posibilitatea de a fi mai puțin sufocat de materie și, prin urmare, are mai mult timp ca să se „curețe” din nou și ca să se pregătească pentru marele eveniment al Paștelui.

Într-o adresare către preoți în 1988, **Părintele Slavko** abordase în mod foarte concret tema postului, evidențiindu-i efectele binefăcătoare pentru viața lăuntrică și pentru o cunoaștere tot mai adevărată a sinelui, în vederea unei relații sănătoase cu Dumnezeu.

Ne dezgolește - „*Fiți înțelepți și cumpătați, ca să vă puteți ruga*” (1 Pt 4,7). Când începem să postim, începem să ne și rugăm, și invers. Dacă rugăciunea noastră devine o întâlnire personală cu Domnul, se rezolvă multe. Acelora care spun că sunt mai nervoși când postesc, le voi da un răspuns ironic: nu ești nervos pentru că postești, dar **postul îți arată** că ești nervos! De multe ori, mâncăm, bem, fumăm, pentru a ne sufoca nervozitatea, pentru a ne ascunde; când postim și ne rugăm, totul iese la suprafață.

Suntem total condiționați de hrană, până într-atât încât, a ne priva de ea descoperă dezordinile latente sau pasiunile care sunt în noi. Mâncarea, atât de multă mâncare, este ca un drog, adică ne camuflează slăbiciunile. Postul pune în evidență defectele noastre, le dezgolește, iar acest lucru este pozitiv. Postind mă descopăr pe mine așa cum sunt. În fața unei mici dificultăți, devin critic, agresiv, nerăbdător: este deja un prim pas de a mă descoperi așa cum sunt. Astfel, este ușor să descoperim că suntem dependenți de mâncare mai mult decât a mânca depinde de noi.

Pentru viața spirituală, postul și rugăciunea sunt ca două picioare. După ce am mâncat abundent, există riscul de a dormi, sau măcar de a ne simți îngreunați și moleșiți, ideile nu mai sunt clare; dar, cu postul, credința se trezește și începem să trăim această „așteptare a Domnului”. Sufletul nostru, cu ajutorul unui trup ușurat, poate să vegheze și să-L audă pe Domnul”.

AMINTIRI DIN CĂLĂTORIE

Publicăm scurte fraze ale participanților la precedentele ediții ale seminarului de la Medjugorje, ca mărturie că Dumnezeu face lucruri mari în cei care se încred în El:

Maria Rita: „Acest seminar a însemnat pentru mine că am reușit să fac o deschizătură în porțița de piatră a inimii mele...”

Francesco: „De aici, unde rugăciunile curg ca râurile, unde singurătatea nu există, gândul meu se îndreaptă spre toți puternicii lumii cu un strigăt: pace!”

Anareja: „La acest seminar am înțeles că Dumnezeu m-a făcut bună ca pe toți ceilalți oameni, pentru că omul este imaginea lui Dumnezeu. Am înțeles că Isus este Iubire și că lucrul cel mai important este să devii Iubire”.

Maria: „De ce ai venit?” m-a întrebat, acum șase ani, mama mea, când m-am dus, cu sora mea, să o căutam în Canada. Nu o văzusem de 50 de ani. Când a plecat, eu aveam șase ani, iar sora mea, doi. Am stat cu ea doar câteva zile, foarte formale. „Nu mă îmbrățișați”, mi-a spus când am plecat – voiam s-o iert. La Medjugorje am venit să capăt acea îmbrățișare. Am primit-o. Aici am primit multă iubire”.

Sunt Mama ta

O mărturie a mea despre Medjugorje nu poate decât să presupună o lepădare totală de mine însămi și de gândurile mele, pentru a face să trăiască o prezență maternă care nu încearcă să te posedă, ci te înconjoară, iubitoare, pentru a se dăruia și a se face cunoscută.

Sunt o mamă înaintată în ani, dar am fost și o fiică, și știu cum, uneori, într-o chemare, copiii au nevoie să se facă auziți insistent, mai ales când un sfat sau un îndemn poate să-i facă să reflecteze.

Pentru mine, chemarea a venit nu pentru a spori credința în Mama lui Isus, deja puternic înrădăcinată în inimă încă din copilărie, ci pentru o întâlnire adevărată, aproape fizică, învăluitoare, cu o iubire, într-un prim moment, exclusivă, pe care apoi am văzut-o, în realitate, ca pe o îmbrățișare imensă pentru toți copiii care au alergat să o experimenteze pe acel pământ binecuvântat.

Prima chemare a fost în optzeci și doi: o carte poștală: „*Vrei să vii cu noi la Medjugorje?*”. M-am întrebat: „Cum poți să inviți o mamă cu atâția copii să plece de acasă?”, și apoi, nu mai știu ce a fost. Dar, conștientizând evenimentul, înțeleg că aceea era doar prima chemare, care se repetă în invitația de a frecventa grupul din Roma al Reginei Păcii, condus de Lilli și Don Amorth.

Apoi, plecarea în pelerinaj, repetată, pe urmă, de atâtea ori, pentru o cunoaștere personală, adevărată, a Aceleia care toată viața ți-a fost alături, pentru a te insera în planul lui Dumnezeu. Dar câtă rezistență! Însă, într-un final, ți se descoperă: „*Sunt aici pentru tine, pentru a fi acceptată dincolo de devoțiune, ca persoană, drept copila din Nazaret, care L-a zămislit pe Isus, dar și pe tine. Sunt Mama ta și, dacă vrei, te voi readuce Acasă*”.

Leda Motta

Ca o bubuitură

Ce m-a împins să merg la Medjugorje, nu știu. Dar îmi amintesc bine ce m-a făcut să nu mai vreau să trăiesc, ce m-a făcut să accept o invitație oarecare de a merge într-un loc ce a schimbat radical cursul anilor mei.

Vidul, nonsensul, cenușul rece al unei existențe goale în căutarea fericirii în locuri și situații în care, în realitate, domnește egoismul, pentru că în anumite cercuri, fericirea este căutată pentru a-ți fi puțin mai bine, pentru a-ți satisface propriile nevoi și nu pentru a fi rodul unei vieți sănătoase, autentice, înrădăcinate în adevăr.

A lăsa în urmă o prăpastie pentru a face un salt în necunoscut, într-un abis de o dimensiune pe care mai înainte nu o cunoșteai și care acum îți stă dinainte, fără ca măcar să o fi căutat. Un salt „orbesc”, în care te încrezi din intuiție, sau din disperare. Pleci fără iluzii, pentru că ți le-a spulberat pe toate viața, ori de câte ori ai crezut că în spatele măștii de simpli cunoscuți se puteau ascunde prieteni. Dar nu a fost așa. Trădarea sau profiturile josnice prevalau de cele mai multe ori. Pleci, și gata. Ce va fi, va fi. Oricum, nu ai nimic de pierdut, îți spui. Apoi, vine impactul. Puternic precum un bubuit, în inimă.

Medjugorje nu este o glumă. Medjugorje este harul în stare pură, care doboară orice barieră posibilă și îți explodează în suflet. Este însăși viața lui Dumnezeu care trece prin venele unei Mame ce te primește și ți schimbă, într-o clipită, existența.

Harul ne precede

Această frază, ascultată în timpul unei reculegeri spirituale de acum câțiva ani, a ritmat parcursul vieții mele, al drumului meu interior și al căsătoriei mele. De fapt, în acești ani, în care cancerul era la el acasă în trupul meu, a-mi repeta aceste cuvinte m-a ajutat să înțeleg că, atunci când Dumnezeu îngăduie suferința în viața noastră, El este prezent, ba chiar ne precede cu harul Său, care se traduce prin susținere morală, forță lăuntrică, speranță și încredere. Am mai înțeles și că, un asemenea har acționează mai ales când suferința este oferită lui Dumnezeu prin jertfa lui Cristos în Liturghie, și este completată cu oferirea vieții lui Isus prin intermediul Inimii Neprihănite a Mariei.

În 1999 mi-a fost pus primul diagnostic de cancer la sân, urmat de o intervenție chirurgicală și de radioterapie; după un an, același lucru pentru celălalt sân. Dar, din cauza unei puternice chimioterapii, au fost total compromise și alte organe și, deci, extirpate pe rând. Pe scurt, o bătălie contra răului în care și astăzi sunt angajată.

Însă ceea ce vreau să subliniez, cu precădere, aici, nu este atât o succesiune de evenimente clinice, cât ceea ce au însemnat, din punct de vedere spiritual, pentru mine, începând cu descoperirea valorii autentice a căsătoriei în Dumnezeu, în aspectele cele mai înalte ale acestui sacrament.

Ceea ce, la început era *a fi un singur trup cu soțul meu* – și care, din motive fiziologice, nu mai era posibil – s-a transformat în unire în Dumnezeu. Am experimentat-o mai ales când eram pe masa de operație, sau în acele vificări cu instrumente medicale sofisticate care îți analizează celulele. Ca atunci când soțul meu aștepta pe sală, rugându-se unit cu rugăciunea mea, iar eu am avut senzația netă că Maria era, fizic, lângă mine, cu îmbrățișarea Sa de iubire și de mângâiere! A fi transformați de Duhul Sfânt chiar și în situații care, omeneste, nu dau loc nici unei alegeri – mai ales ca soți în Cristos – cred că înseamnă a primi voia lui Dumnezeu așa cum se prezintă, clipă de clipă, pentru că e precedată de harul Său.

Și atunci, spun această rugăciune: „*Duhule Sfinte, dă-mi darul unei relații vitale cu cele trei Persoane ale Preasfintei Treimi și acordă-mi harul de a trăi cu responsabilitate această relație...*” Sunt convinsă, într-adevăr, că a intra într-o relație tot mai vie și concretă cu Dumnezeu este singura cale de a nu dispera niciodată; o relație care se hrănește dintr-o rugăciune profundă, spontană, care ajunge la Inima lui Isus și a Maicii Sale. Numai așa putem să repetăm al nostru „iată-mă” în oboseala cotidianului, în timp ce crucile nu vor mai putea să ne zdrobească, ci vor fi înălțate la Tatăl.

Drumul pe care ni-l indică Maria la Medjugorje este acela al sfințeniei. Încercările pe acest drum sunt, așadar, „mărgăritare de preț”, pentru că, dacă sunt trăite cu încredere și abandonare, deschid în noi spații interioare pe care numai Dumnezeu le cunoaște și unde El Însuși vrea să locuiască. Orice încercare, orice cruce, să poată fi pentru toți o ocazie de har, în avantajul atâtor suflete care doresc să fie transformate în iubire, pe vecie. Pentru asta mă rog, pentru asta mă ofer. Știu că Domnul radiului transformă celulele bolnave în celule sănătoase, dar sunt sigură și de faptul că, încontinuu, Dumnezeu ne transformă în creaturi noi.

Maria R.

Pentru că o simți vie, lipită de inima care bate tare, mișcată, confuză, poate stânjenită, pentru că Ea este curată, neprihănită, în timp ce tu ai cărat cu tine o grămadă de păcate, care acum te împovărează și te rușinează.

Dar la Medjugorje te despovărezi repede de păcat, pentru că simți că cineva te împinge, efectiv, să-ți „golești sacul” într-un confesional care pare construit anume pentru tine, în momentul acela. Brusc, ochii încep să se curețe de „scamele” care îi acopereau, iar privirea redevine nevinovată. Vezi parcă lucrurile pentru prima oară și te uiți la ele cu privirea unui copil, fără gânduri, fără un înainte sau un după... Simți că te-ai născut din nou.

O nouă șansă. O nouă ocazie. Să iei totul de la început. Dar acum, nu singură. Acum este Ea, Maria. Intrată ca vântul în viața mea prăfuită, aducând aer proaspăt de primăvară.

Nu, nu știu ce m-a împins să merg. Dar acum știu ce trebuie să fac. Trebuie să înfloresc.

Tania di Bigio

Cum se înțelegeau...

« În vremea aceea era în tot pământul o singură limbă » (Gen 11,1) Într-un timp, oamenii se înțelegeau pentru că vorbeau aceeași limbă: foloseau "limbajul" lui Dumnezeu care e unul singur, pentru că Dumnezeu vorbea în ei. Cuvintele lor se formau în Dumnezeu și Dumnezeu le "traducea" în limba Sa unică, pentru înțelegerea tuturor. Dar apoi s-au revoltat împotriva lui Dumnezeu și nu au mai ascultat de Cuvântul Său și astfel s-au apucat să construiască "turnul" din Babilon împotriva Domnului lor. Atunci nu s-au mai înțeles de loc: fiecare vorbea o limbă care nu era înțeleasă de ceilalți...

Și astăzi este la fel. Nici azi nu ne înțelegem întotdeauna, fără ca măcar să cunoaștem motivul, pentru că folosim un limbaj al nostru, diferit de al Lui. Și astăzi Dumnezeu ne face să înțelegem – cu faptele vieții – că și cuvintele noastre sunt cu atât mai mult pe înțelesul fraților, cu cât îl lăsăm mai mult pe El să vorbească în noi. Și azi cuvintele noastre riscă să devină o vorbire între surzi, ca să nu spunem între persoane ostile.

Maria și Iosif ne sunt exemplu. În Evanghelie nu sunt reproduse dialoguri între cei doi, ci numai convorbirea lor cu Îngerul. Și din aceste convorbiri cu Îngerul, adică cu Dumnezeu, izvorăște o perfectă înțelegere între soți, care nu mai au nevoie să-și vorbească; o comuniune desăvârșită între cei doi care îi face să depășească orice posibilă neînțelegere, precum și toate încercările.

Atunci să fie Domnul "interpretul" nostru. Să-I vorbim. Să-I vorbim Lui despre alții și despre noi; despre nevoile lor și despre nevoile noastre. Astfel relațiile noastre cu aproapele nu vor mai fi ceva al nostru, ci al Lui. Și vor fi relații de înțelegere, minunate, pentru că Dumnezeu are un mod de relaționare accesibil și minunat! Să încercăm. Poate vom experimenta un limbaj nou pe care îl vom înțelege împreună; o frumusețe nouă în raporturile cu ceilalți, pe care probabil nu o cunoașteam înainte. Poate se vor prăbuși neînțelegerile, despărțirile.

Maria și Iosif ne sunt exemplu și ne vin în ajutor. Să-învocăm!

"Măsura" lui Dumnezeu

Știi să-mi spui care este "măsura" pe care o folosește Dumnezeu în judecarea comportamentului oamenilor? Cu siguranță cea pe care Isus a revelat-o într-o zi persoanelor din jurul Său: "cu măsura cu care măsoarați, vi se va măsura și vouă" (Lc 8,38).

Această "măsură" despre care vorbește Isus privește, mai ales, lucrurile mici pe care le facem, cele mai puțin evidente, cele de toate zilele, cele pe care alții nu le văd întotdeauna și poate nici măcar noi, pentru că Duhul Sfânt scrutează profunzimile, nu trece peste ceea ce este ascuns și mic.

Spunând astfel, Isus nu ne impune o greutate, ci ne oferă un dar. De fapt, cuvintele lui Isus nu sunt o amenințare, ci o încurajare care dezvăluie un secret: din iubire pentru om, Inima lui Dumnezeu cântărește acțiunile noastre folosind "măsura" noastră, fără să și-o impună pe a Sa.

Aceasta nu ne revelează oare imensa Sa bunătate? Nu ne spune că umilina Sa ajunge până acolo încât Creatorul Se apleacă până acolo încât folosește aceeași măsură a creaturii pentru a o salva? Și astfel, dacă primim o grosolanie sau o ofensă de la cei apropiați și îi iertăm, dacă folosim milostivirea fără rezerve, Dumnezeu ne iartă și nouă fără rezerve, folosește Milostivirea fără rezerve, chiar și pentru cele mai mari lipsuri.

Iată ce ne revelează Isus: dacă nu refuzăm suferințele pe care ni le oferă viața (cele de toate zilele, chiar și cele mai mici) și folosim îndurarea față de cine ni le procură (știm că adesea greutățile noastre ne provin prin cei ce ne stau alături), atunci fiecare greșală a noastră este iertată, spre bucuria noastră și a altora, pentru că acolo unde este iertare, acolo își face lăcaș bucuria. Altfel, lipsurile noastre rămân...

Îți mulțumim, Isuse, pentru că ne-ai revelat "măsura" lui Dumnezeu pentru salvarea noastră. Îți mulțumim pentru că ne-ai învățat să folosim "măsura" pietății și a îndurării, a supunerii Tale. Îți mulțumim că ne-ai dat-o pe Maria, Mama Pietății și a Îndurării.

„Dumnezeu iubește pe cel care dă cu bucurie” scrie Sfântul Paul Corintenilor (2Cor 9,7) E adevărat, Domnul îi umple de iubire pe cei care împart propriile bunuri cu alții pornind de la conștiința că nu le va lipsi nimic pentru că Însuși Domnul va avea grijă să umple grânarele vieții lui în felul și la timpul pe care El îl cunoaște.

Această plinătate de iubire o invocăm asupra tuturor acelor care în acest timp au dat Ecoului, pentru că **numai prin donațiile voastre** a putut continua această publicație să existe.

Marea creștere a tarifelor poștale de anul trecut, pe care v-am semnalat-o, a rămas definitivă și deci costurile expedierilor au devenit de patru ori mai mari decât în anii precedenți. Aceasta ne obligă să **continuăm a face apel la generozitatea voastră**, și pentru faptul că în multe părți ale lumii, mult mai sărace decât țările noastre occidentale, Ecoul bucură viața multor oameni care totuși nu-l pot susține economic din diferite motive.

Acești cititori, totuși, sunt mereu atenți și ne trimit scrisori de mulțumire și mai ales ne garantează rugăciunile lor pentru toți aceia care se fac instrumente ale Providenței în locul lor. În felul acesta, **Binele circulează**, în sensul că cei lipsiți de mijloace economice oferă contribuția lor spirituală pentru cei care au posibilitatea să trimită o ofertă Ecoului. În special misionarii sunt recunoscători pentru că Ecoul îi ajută în apostolatul lor și de aceea se angajează să celebreze Euharistia și pentru binefăcătorii Ecoului și să trimită tuturor binecuvântarea lor specială.

Amintim și faptul că **Ecoul e publicat pe un sit internet de pe care se poate printa în versiunea sa integrală**. Îi invităm deci, pe cei care pot, să o facă; în acest fel vom putea economisi o parte din cheltuielile pentru tipărire și expediere.

Nu e întotdeauna ușor să **întinzi mâna** pentru a cere un ajutor economic, mai ales în această perioadă de criză generală. Dar o facem cu umilință și simplitate, cum o făcea Sfântul Francisc, fiind conștienți că din rândul nostru trebuie să fie mereu o inimă responsabilă în serviciul jurnalului, o inimă liberă de orice interes, o inimă gata de sacrificiu pentru că Ecoul vrut de Maria să poată continua să circule și să ajungă la fiii Săi risipiți în toată lumea.

Ei îi încredințăm următorii pași și toate nevoile acestei mici, dar așteptate publicații. Vă mulțumim din inimă tuturor!

Echipe Ecoului

2011 Pelerinaje din România la Medjugorje și...

Cluj- Maria Sângeorzan tel 0264 414393 - Medjugorje:

21-29 martie; 7-15 iunie (Rusalii); 30 iul-8 august; 5-13 septembrie.

Timișoara-Damian Vaszilcsin 0742 762 321; 0256 384 712 - damian_vaszilcsin@yahoo.com Țara Sfântă-Egipt-Iordania 17-27 02; Medjugorje: 22-28 mart; 18-26 apr; 19-27 iunie; 30.07. – 08.08; 5-12 sept; 19-27 oct; Czestohova – Cracovia – Wadowice-Dealul crucilor(Lituania)-Vadstena (morm. Sf. Brigita) – Altotting(Germania)- Medjugorje 6-18 mai sau La Salette-Lourdes-Padova –Medjugorje 19 mai – 1 iunie.

Roman - prof V. Ciocan vicentiuciocan@yahoo.com tel 0728 848498; 0233 744191 CRUCEA GLORIOASĂ : 25 mart. – 3 aprilie; VATICAN : 14 – 25 aprilie; Cacia – Polonia : 27 aprilie – 1 mai; 9 – 13 iunie; 29 iunie – 3 iulie; Israel- 11 - 18 mai; Medj – Dubrovnik- 20 – 26 mai; Sinai – Petra – Israel: 2 – 11 ; ITALIA – audiență Vatican : 17 – 27 iunie; Madrid FM Tineretului 15-25 aug.; Pelerinaj Marian 25 aug – 5 sept; Turcia – Siria: 9 – 22 sept; Guadalupe – Mexic: 8 – 16 dec.

Ghercă Eusebiu (plecări Roman și Brașov) **tel 0722330677** – Medjugorje: 23-30 mart; 20-27 iun; 29 iul-6 aug; 7-14 sept; 27 oct - 4 nov.

Bacău - Varga Ion - tel 0744 866755 - Lourdes-Fatima - luna mai; Medjugorje; 27 mai-3 iun; iunie (Rusalii; Aniversare), 30 iulie-6 aug.

Alba-Iulia - Truta Sabin - tel: 0752901090; 0358078434

Medjugorje (plecari din Cluj si Alba) 19- 26.aprilie; 21 – 27 iunie; 01. - 08. august; 05 -12 sept; 20.-26 decembrie; 28 dec – 03 ianuarie 2012

Cititorii ne scriu: **Maria C. Din Uruguay:** Vă mulțumesc din inimă, Ecoul e ca apa proaspătă pentru suflet. Domnul să vă binecuvânteze!

R. Evans din Australia: Vă mulțumesc pentru copiile pe care mi le trimiteți și vă trimit o mică ofertă pentru a putea continua.

Louise M. Din SUA : Scrierile voastre sunt minunate și ne stimulează spiritual. Vă mulțumesc. **Padre Stanislao din Croația:** În Ecoul găsim adesea informații și exemple edificatoare. Curaj!

Drum bun spre PAȘTE și ÎNVIERE!